

ΧΙΟΥΜΟΡΙΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

Η ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

"Εδὴ χασμουριέται. Σοβαρά λοιπὸν τὰ πράγματα, ἐφόσον ἡ "Εδὴ χασμουριέται. Γιατί ἡ "Εδὴ χασμουριέται μόνο ὅταν δὲν κάνει μανικιούρ, μόνον ὅταν δὲν κοινοπολεῖ τις φιλενάδες τῆς, τοὺς συγγενεὺς, τοὺς μνηστήρες, τοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς τῶν φιλενάδων τῆς, καθὼς καὶ τοὺς γονεῖς τῶν.

—Ὄψ, πλῆξις, καλέ !... μουμουρίζει ἀηδιασμένη. Δὲν ξέρει κανένας πῶς νὰ σκοτώσῃ τὴν ὄρ... ὀρρρ... ααατοῦ, χμ !...

Κανονίῳ χασμουρητῷ τῆς κόβει τὴ φράσι στὴ μέση, κ' ἡ "Εδὴ ρίχνει μιά ματιά στὴν τεμπέλα Λουλουκῆ τῆς, ἡ ὁποία Λουλουκῆ — τὸ σκυλάκι τῆς δηλαδή — εἶνε βυθισμένη στὰ μαξιλάρια τοῦ ντιβανιοῦ κ' ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν πλῆξι τῆς κυρίας τῆς.

"Εξὼ βρέχει φιλοσοφιστικά κ' ἀτελειστικά, ἐκνευριστικά. Δὲν ἔχει πουθενά νὰ πᾶ ἡ "Εδὴ, οὔτε καὶ ἐπισκέψεις ἀπὸ τῆς φίλες τῆς δέχεται, γιατί σήμερα εἶνε Τετάρτη, καὶ γάθε Τετάρτη εἶνε ἡ «ζουρφιξ» τοῦ καλοῦ τῆς "Ερνέστου.

Μάλιστα, κύριε μου. "Απ' τῆς 6 τὸ βράδυ ὡς τὰ μεσάνυχτα ἡ "Εδὴ ἀφιερώνει ὅλες τῆς ὥρες τῆς μονάχα γιὰ τὸν "Ερνέστο τῆς, ὁ ὁποῖος ἔρχεται στῆς 6 ἀκριβῶς καὶ φεύγει κατὰ τὰ μεσάνυχτα σπανίως, ἐνῶ κατὰ τὴν χαραγῆ ἐυχρότητα.

Μὰ εἶνε ὀχτῶ ἡ ὥρα πειά, κ' ὁ "Ερνέστος τῆς δὲν φάνηκε ἀκόμα. "Απ' τῆς ἑννῆ τὸ πρωτὸ εἶχε ἀρχίσει ἡ "Εδὴ νὰ ἐτοιμάζεται γιὰ τὴν ἰσοδοχὴ καὶ μόλις κατὰ τῆς ἑφτά τὸ βράδυ ἐτελείωσε, ἀφ' οὗ ἀπειρεσ φορῆς ἐπισκέφθηκε τὸν καθρέφτη τῆς, γιὰ νὰ ζητήσει τὴν γνώμη του.

Ὅσοσο, πάει ὀχτώμισι ἡ ὥρα κ' ὁ "Ερνέστος δὲν φαίνεται ἀκόμα. "Εξὼ φρενὸν πειά ἡ "Εδὴ, σίχτιζε διὰ μαντηλάκια, σπάζει ἕνα φλυντζάνι, τοιμάει στὴν οὐρὰ τῆς Λουλουκῆ τῆς, χτυπάει τὸ τακουνάκι τῆς στὸ πάτωμα καὶ ξεφωνίζει :

— Ἀχ, ἄς ἤξερα τί κάνει καὶ πού βρίσκεται ὁ προκομμένος, κ' ἄς ἐπαινεῖ ὁ διάβολος τὴν ψυχὴ μου !...

"Αλλά, νά ! Δὲν πρόλαβε ν' ἀποτελειώσῃ καλὰ-καλὰ τὴ φράσι τῆς, καὶ χαρωπὰ κουνουνίσματα ἀντηχοῦν στὴν πόρτα. "Εξάλλη, μὲ στεναγμὸ ἀνακουφίσεως, ἡ "Εδὴ τινάζει ὀρθή, ἀρπάζει τὴν Λουλουκῆ ἀρον-ἀρον στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ τρέχει στὸ χῶλ ν' ἀνοίξῃ, μουμουρίζοντας μὲ λαχάρια καὶ ριχνοντας τὴν τρισχιλιοστὴ πρῶτη καὶ τελευταία ματιὰ τῆς στὸν καθρέφτη :

— Μὰ ἔλα, λοιπὸν, ἀγαπημένε μου, καὶ κόντευσα νὰ σκάσω !...

Φέροστ, ὁ σφρῆς τραβιέται βιαστικά, ἡ πόρτα ἀνοίγει γοργοτρζοντας κ' ἡ ἠλιεμένη ἀγκαλιά τῆς "Εδὴ ἀνοίγει κ' αὐτὴ ὀλοπρόθυμη, μὰ παρῶστε ξανακλείνει μουδιασμένη...

Τὶ ἀπογοητεύεις ! Δὲν στέκει ἀντίκρου τῆς ἐκεῖνο τὸ παληόπαιδο, ὁ "Ερνέστος τῆς, ἀλλὰ κάποιος ἀλλόκοτος ψηλόλιγνος κύριος, ἀγνωστός τῆς τελείως, μὲ ἀδιάδροχο πού στάζει ἀπ' τῆ βροχὴ καὶ μ' ἕνα μεγάλο δέμα στὰ χέρια.

"Αποκαλύπτεται, χαίρεται χαιρογελαστά τὴν κατάπληκτη καὶ πονεμένη "Εδὴ καὶ τῆς λέει :

— Μαντάμ, στῆς διαταγῆς σας !...

— Δὲν σᾶς γνωρίζω, κύριε... Μήπως ἐκάνετε λάθος στὸ ἀπαρτεριάν ; μουμουρίζει ἡ "Εδὴ.

— Καθόλου, κυρία... Μὰ τὴν ρομφαία τοῦ ἀσπένδου φίλου μου, τοῦ "Αρχαγγέλου Μιχαλάκη, δὲν ἔχω κάνει λάθος. "Οχι, ὄχι... Δὲν εἶστε σεῖς ἡ κυρία "Εδὴ Ντεμιμόνδ ;

"Η κατάπληξις τῆς "Εδὴ μετατρέπεται σὲ θάμνωμα καὶ ζάλη. Σὰν γυναίκα ὁμοῦ, βρῆκε τὴν ψυχραμία τῆς εἰκόλα καὶ μουμουρίζει :

— Εἶστε καλὰ πληροφορημένοι, κύριε μου... Τί ἐπιθυμεῖτε ;

— Ἐγὼ ; ... Τίποτε... "Εσεῖς ἐπιθυμεῖσατε κάτι κ' ἔτρεξα προθυμώτατος νὰ ἰκανοποιήσω τὸ καπρίτιο σας... Δὲν εἶπατε πρὸ ὀλίγου ὅτι θὰ δίνετε τὴν ψυχὴ σας στὸ διάβολο, ἀρκεῖ νὰ ξέρετε πού εἶνε καὶ τί κάνει ὁ προκομμένος σας ; "Ἰδοὺ λοιπὸν, ἤρθα !... Θὰ μάθετε ἀπὸ μένα, μ' ὅλες τῆς λεπτομέρειες, πού βρίσκεται καὶ τί κάνει, κ' ἀκόμα τί λέει τὴ στιγμή αὐτὴ ὁ ἀστατος σὲ ὅλα τοῦ "Ερνέστου σας... Καὶ σὲ ἀντάλλαγμα αὐ-

τῶν τῶν μικροῦρησιῶν μου, θὰ πάρω κ' ἐγὼ ἕνα κομματάκι ἀπ' τὴν ψυχὴ σας, ὅτι περισσεύει ἀπ' τοὺς ἄλλους σατανάδες...

Νοιώθει ἀνατριχίλα τώρα ἡ "Εδὴ καὶ ψιθυρίζει :

— Ὅστε εἶστε λοιπὸν ὀ... ;

— Μαντέψατε, μαντάμ... Εἶμαι πραγματικά ὀ... !

Μὰ ἡ σύγκρισις τῆς "Εδὴ πρὸς τὸ ἀξίωτο κ' εὐπόλητο αὐτὸ ὑποκείμενο, γρήγορα σβύνει. Τόσες πολλῆς φορῆς, κάθε ὥρα καὶ στιγμή, ξεφωνίζει ἡ "Εδὴ τὸ ὄνομά του, καὶ τόσο συχνὰ τοῦ στέλνει πεσοεῖ ὀσους τῆς φαίνονται δυσάρεστοι, ὥστε δὲν χάλασε πειά κ' ὀ κόσμος, τώρα πού εὐτέχησε νὰ κἀνὴ καὶ τὴν προσωπικὴ του γνωριμία.

Γι' αὐτὸ χαιρογέλασε μὲ χάρι καὶ εἶπε :

— Ὅριστε στὸ σαλόνι, ἀξίωτο κύριε διάβολε...

Σὰν τελείως τζέντλεμαν τῶν σαλονιῶν ὁ διάβολος, βγάξει τὸ ἀδιάρροχό του, σκοπιέει τὰ παπούτσια του στὴν ψάθα καὶ παίρνοντας μαζί του τὸ δέμα του, τραβάει ἴσα στὸ σαλόνι, σὰν φίλος καὶ οἰκίος τοῦ σπιτιοῦ.

Γοητευμένη ἡ "Εδὴ ἀπ' τὴν ἀβρότητα καὶ χάρι τῶν κινήσεων του, θρονιάζεται ἀντίκρου του, στὸ ντιβάνι, καὶ βλέπει κατάπληκτος ὅτι τὸ δέμα του ξετυλίχθηκε στὸ μετὰξὺ μονάχο του. Καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὸ ξεπροβάλλει τώρα ἕνας ἐπιρρήμως φωνογράφος, μάρκα «Πατέ» καὶ "Αδελφοῖς.

— Καλέ τί πράγμα εἶν' αὐτὸ, ἐξοχῶτατε ; ρωτᾶει.

Κι' ὁ «ἐξοχῶτατος» ἀπαντᾶ ψύχραιμα :

— Τὸ βλέπετε, μαντάμ... Εἶνε φωνογράφος τῆς ξεκουσμένης ὀχι μονάχα στὸ «Φῶς», ἀλλὰ καὶ στὸ «Σκότος» ἀκόμα μάρκας «Πατέ»... Σ' αὐτὸν ἐδῶ θ' ἀκούσατε πού βρῆκαται ὁ "Ερνέστος σας καὶ τί κάνει καὶ θ' ἀντιλήφθητε πειά ὅτι ὄχι μόνο ἡ γυναίκες, ἀλλὰ κ' οἱ ἄνδρες ἀκόμα εἶνε ἀστατοι στὴν ἀγάπη, προδότες, ψεύτες κ' ἀνάξιοι ἀφοσίσεως...

Δάγκμα πόνου ματώνει τὴν καρδιά τῆς "Εδὴ. «Κορρίκ !», ἀκούγεται ἀξασφρα, κ' ὁ ἀλλόκοτος ἐπισκέπτης, πατώντας ἕνα κομματάκι στὸν φωνογράφο, τὸν βάζει σὲ λειτουργία καὶ στρέφει τὸ χωνὶ πρὸς τὴ λαχταρισμένη μικρούλα.

Κι' ἡ "Εδὴ ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ "Ερνέστου τῆς νὰ λέη τρυφερά :

«...Χορρ... Λοιπὸν... χορρ... Λοιπὸν ἀντίο... ὀρεβουάρ... χορρ... μάτς... μούτς... χορρ... Μὴ μὲ κρατᾶς ἄλλο, γλυκερία μου, γιατί μὲ περιμένουν σοῦ λέω... χορρ... Νά, ἔχω κάποια ἐπιείγουσα δουλειὰ στὴν Τρόπεζα... Νά κ' ἄλλο ἕνα φίλο καὶ φεύγω... μάτς... χορρ... μούτς... χορρ... Λοιπὸν, ὀρεβουάρ... Κράξ !...»

"Ο φωνογράφος σταιματᾶ ἀτότομα, ἡ "Εδὴ κλαίει σγαλά, ὁ ἐπισκέπτης τῆς χαιρογελαίει ἐπιδοκίμως καὶ κατόπιν ψιθυρίζει μὲ τὸν ὀνο θριάμβου :

— Τὰ βλέπετε, μαντάμ ; ... Ὁ "Ερνέστος σας φεύγει βιαστικῶς ἀπὸ ἄλλης ἀγκαλιά, γιὰ νὰ πετάξῃ στὴ δικὴ σας... "Εχετε πειὰ ἀμφιβολία γιὰ τὴ δῆθεν εἰλικρινεία του ;

— Ὄχι, ἐξοχῶτατε, ψιθυρίζει πεισιμωμένη ἡ "Εδὴ. Μὲ ὑποχρεώσατε βαθεῖα σήμερα, γιατί μοῦ ξεσκεπάσατε ἕναν πραγματικὸ ἐλεεινὸν καὶ φεύγῃ καὶ ἀπιστο καὶ κακοῦχο παληάνθρωπο... Ὅτε θέλω νὰ τὸν ξαναδοῦ στὰ μάτια μου πειά... Καὶ πάλιν σᾶς εὐχαριστῶ !...

— Ὁ, τίποτε... διακόπτετε εὐγενικὰ ὁ ἐπισκέπτης. Μιά χάρι μόνον σᾶς ζητῶ, εἶς ἀντάλλαγμα τῆς μικρῆς μου ἐκδουλεύσεως... "Αφήστε τὸν ἀπιστο "Ερνέστο σας καὶ ρίξτε μιά ματιὰ πονετικὴ στὸν ὀμοιο μεγαλοτραπεζιτῆ κ. Φριτόν... Τρελλαινέται γιὰ σᾶς, ὁ καινέμος, καὶ μοῦταξε λαγούς μὲ πετραχήλια ἀν σᾶς ἐκασφενδονίσω στὴν ἀγκαλιά του... Εἶνε πρόθυμος — μὲ εἶπε — νὰ ζοδεύῃ γιὰ τὸ χατήρι σας ὀλα τὰ παραδάνια τῶν καταθετῶν του !...

"Η "Εδὴ ριτᾶζει παραξενημένη τὸν «ἐξοχῶτατο», κάνει νὰ θυμώσει μαζί του, μὰ ὕστερα συγκρατεῖται καὶ ξεσπάει μὲ ἀπόφασι :

— Εἶστε παίκτης εἰλικρινῆς κ' ἡ εἰλικρινεία σας μὲ γοητεύει... Εἶνε παληοπαῖδι ὁ Φριτόν, κ' εὐχαρίστος θὰ τοῖτρηται τὰ λεπτὰ του στὴ μούρη... "Αλλὰ πρὸς στὰ καμώματα τοῦ ψεύτη τοῦ "Ερνέστου, θ' ἀποφασίσω κ' ἐγὼ ν' ἀγαπήσω τὸν Φριτόν.

Τριέει τὰ χέρια του ἀπὸ ἀγαλλιασι ὁ σατανᾶς.

— Ὁρεβουάρ, μαντάμ, καὶ πάντοτε ὀλοπρόθυμος στῆς διαταγῆς σας ! λέει στὴν "Εδὴ. Δὲν προλαβαίνει ἡ "Εδὴ νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, γιατί νοιώθει τὸ στοματάκι τῆς φραγμένο ὀπο διὰ θεριά, θεομῶτατα, χεῖλη. "Αγωνίζει, στριφογυρίζει, λαχταρίζει, πασχίζει νὰ λυρωθῇ καὶ νὰ μιλήσῃ, νὰ ξεθυμᾶν καὶ νὰ οὐρλιάσῃ, μὰ ἕνα ζευγάρι χέρια ἀνδρικά τῆν

—Μαντάμ, στῆς διαταγῆς σας !...

Χορρ... χορρ... "Αντίο... "Ορεβουάρ !... Μάτς... μούτς...

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΟΣ

[Η μυστηριώδης δολοφονία του καθηγητού Πάρκμαν]

Α σάς άφηγηθούμε σήμερα ένα από τα τρομερότερα εγκλήματα, που αναφέρονται αστυνομικά χρονικά της Αμερικής — πλουσιώτατα, άλλωστε, σε τέτοιου είδους συνταρακτικές υποθέσεις — ένα εγκλημα, που βγαίνει από τα συνηθισμένα πλαίσια του κακούργηματος, γιατί ο δράστης του δεν ήταν ένας απλός άνοδος άνθρωπος ή έγκλημα, αλλά ένας από τους μεγαλύτερους επιστήμονες των Ηνωμένων Πολιτειών ...

Τό μεσημέρι της 20ής Νοεμβρίου 1851 ή έφημερίδες της Βοστώνης άνήγγειλαν μ' έκτακτα παραρτήματα — ως σημειωθή με την ευκαιρία αυτή ότι στην Αμερική ένεκαίνισθη το σύστημα της εκδόσεως παραρτημάτων — μια καταπληκτική είδησις : 'Ο καθηγητής Πάρκμαν, ένας έπιστήμων γνωστός και σεβαστός σ' όλη την πόλη, είχε εξαφανιστεί πρό δύο ήμερών, χωρίς να δώσει από τότε σημεία ζωής. Στις 18 του ίδιου μηνός έφηνε από τό σπίτι του κατά τις 1 μ. μ., όπως πάντοτε, πέρασε από ένα παντοπωλείο, έπε να του ετοιμάσουν διάφορα τρόφιμα, τά όποια θα έπαιρνε στο γυρισμό, και τράβηξε για την 'Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου, για τό τακτικό του μάθημα. Και από τη στιγμή εκείνη εξαφανίστηκε, χωρίς να μπορέσει κανείς να μάθει τί απέγινε ...

Η είδησις αυτή προσέξινε ζοφερή αίσθησις σ' όλη τη Βοστώνη. 'Ο καθηγητής Πάρκμαν ήταν γνωστός μέχρι του σημείου να γίνει λαοφιλής τύπος. Ψηλός, άδύνατος, τακτικός στην εργασία του, διαβόητος για την καλώςήν, τη σοφία και...την άφηρημάδα του, έθεωρείτο αντιπροσωπευτικός τύπος του καθηγητού, που είναι άφοσιωμένος ολόκληρο στην έπιστήμη του και άδιαφορός για ό,τι γίνεται γύρω του. 'Οστόσο, ο Πάρκμαν είχε και ένα άλλο γνώρισμα, που τον έκανε άντιπαθητικό σ' όρισμένους κύκλους. Η καλή του οικονομική κατάστασις του επέτρεπε να βοηθή χρηματικά τους συναδέλφους του και τους φοιτητάς, με μόνη τη διαφορά, ότι ενώ στην άρχή δάνειζε χορημιά δεξιά και άριστερά με συγκληνική προθυμία, αργότερα ήταν έκανός να στείλη τους όφειλέτες του στη φυλακή, για να πάρη πίσω τά δανεικά ...

Η άστυνομία, ύστερ' από άλληλάλληλες έρευνες και άνακρίσεις, μπόρεσε να μάθη ότι ο τελευταίος άνθρωπος που είχε δη τον Πάρκμαν πριν από την εξαφάνισι του, ήταν ο καθηγητής Βέμπστερ — ένας από τους μεγαλύτερους χημικούς της Αμερικής, αλλά έπιστημονική κορυφή, μέλος της Βασιλικής Ακαδημίας του Λονδίνου και της Αυτοκρατορικής της Πετρούπολεως. 'Ο Βέμπστερ ήταν τότε έξήντα περίπου χρόνων, μά βασιότανε πολύ καλά. Ψηλόσωμος, πάντοτε καλοντυμένος, έξιπνος, ενχάριτος σι παρέα, έρασιτέχνης μουσικός, ήταν περιζήτητος σ' όλα τά άριστοκρατικά σαλόνια της πόλεως. 'Οστόσο, ο Βέμπστερ δεν ήταν ευχαριστημένος από την τύχη του. Η ζωή που έκανε απαιτούσε πολλά έξοδα και ο σπάταλος καθηγητής παριστοιότανε διαρκώς για χρηματικές ανάγκες. Τον τελευταίο μάλλον καιρό βρισκότανε σε πραγματική άπόγνωσι, επειδή ο καθηγητής Πάρκμαν, στον όποιο χρωστούσε δύομισι χιλιάδες δολάρια, τον άπειλούσε ότι θα τον βάλη φυλακή, άν δεν του έσοφλήσει τό χρέος ...

Η άστυνομία, λοιπόν, κατώρθωσε να εξακριβώσει ότι στις 18 Νοεμβρίου ο καθηγητής Βέμπστερ εργαζόταν άκόμα στο άμφιθέατρο του Πανεπιστημίου, όταν ο Πάρκμαν έφηνε από τό παντοπωλείο, κατευθυνόμενος πρός την τάξη του. 'Ο Βέμπστερ κατέθεσε στην άνάκρισι ότι είδε πράγματι κείνη τη μέρα τον συνάδελφό του και ότι έκαναν μά συζητησι ιδιωτικής φύσεως, της όποιας τις λεπτομέρειες δεν τις θυμότανε πειά... Μιά έρευνα στα έγγραφα της 'Ιατρικής Σχολής δεν έφερε κανένα άποτέλεσμα.

Στό μεταξύ όμως ή άστυνομία έπαιρνε μία άνώνη επιστολή, ή όποια σφραγισμένη και μά φωνή σιγαλή και τρυφερή μουρμουρίζει στο αυτάκι της :

—'Όστε κομόσουν, μικρούλα μου ; ... Σ' έκανα και περιμένες ; ... Συγχώρεσέ με όμως, γιατί άδιαιτέτησέ απ' τον παληόκαιρο ή μητέρα μου κι έμεινα λιγάκι περισσότερο μαζί της ...

Στενάξει από ευνυχία ή 'Εδιθ, ξυπνάει έντελώς, και τινάζοντας τό κεφαλάκι της, για να διώξη τον έφιάλη, που τόσο την τρώμαζε, λέει :

—Πώς ήρθες, χρυσέ μου, και δεν σ' ένοιωσα ; Κι' εκείνος άπαντά τσαχνικά :

—Ξεχνάς τό ιδιαίτερο κλειδίμα που μου χάρισες ; Τό θυμάται τώρα ή 'Εδιθ, ροδίζει έλαφρά από ντροπή, και φιλεί τον άγαπημένο της με δίχνα, μουρμουρίζοντας :

—'Όνειρο ήταν, όνειρο... Στό διάβολο... αυτός ο άχρειος ο διάβολος ! Μά κατατρόμαξε ο γρονθοκώτης ...

Έλεγε μεταξύ άλλων :

—'Ο καθηγητής Πάρκμαν έπεθεώσθη στο άτμόπλοιο 'Ηράκλειον', κατευθυνόμενος στην Αυστραλία.

'Ο γοαρικός χαρακτήρ της έπιστολής αυτής ήταν παραποιημένος. Η άστυνομία δεν μπόρεσε να εξακριβώσει την ταυτότητα του άποστολέως. Κι' εξακολουθούσε, για τους τύπους πειά, τις έρευνές της, όταν ξαφνικά ή άνακρίσεις πήραν άλλη κατεύθυνσι, χάρις...στην άσφραξη ενός κλητήρος του Πανεπιστημίου, ο όποιος ένοιωσε άνεκαθεν ζοφερή αντίπαθεια έναντιον του καθηγητού Βέμπστερ.

'Ο Εδφραίμ Αίτλεφλντ — έτσι λεγότανε ο κλητήρας αυτός — θυμήθηκε ότι στις 19 Νοεμβρίου, την επομένη δηλαδή της εξαφανίσεως του Πάρκμαν, ο Βέμπστερ τον παρακάλεσε να του προμηθεύσει χαρτί περιτυλίγματος και ένα μεγάλο κουτί. Συγχρόνως του έπε ν' άνάγη μια καλή φωτιά στο τζάκι του εργαστηρίου... 'Από τη μέρα εκείνη ή φωτιά δεν έπαινε να κείνη στο τζάκι, που σκόρπριζε μία δυνατή άνυπόφορη μυρωδιά... Τό πιο περίεργο σ' όλη αυτή την ιστορία, είναι πως ο καθηγητής Βέμπστερ είχε κλειδώσει τό εργαστηριο, παίρνοντας τό κλειδί μαζί του, για να μη μπορέ να μη κανείς εκεί μέσα...

'Ο Αίτλεφλντ τά βρήκε όλα αυτά πολύ ύποπτα και άποφάσισε να προσπαθήσει να εξαχνίσει μόνος του τό μυστήριον αυτό, χωρίς να πη σε κανένα τίποτα. Σεβίδωσε, λοιπόν, μια νύχτα την κλειδαριά, μπριε στο εργαστηριο, έψαξε παντού και βρήκε σ' ένα ράφι μερικά κομμάτια άπανθρακωμένου κρέατος, άνθρακωμένα κόκαλα, ένα κρανίο και μία σιγόνα με όλα τά δόντια της ...

Η πρώτη δουλειά του κλητήρος ήταν να παραδώσει τά μακάβρια αυτά έρημματα στην άστυνομία.

Και ο καθηγητής Βέμπστερ συνελήφθη άμέσως ! ...

'Από τη στιγμή εκείνη ή άστυνομία άρχισε να συγκεντρώνει άλληλάλληλες άποδείξεις της ένοχής του σοφού χημικού. Στη διάρκεια της έρευνής που έγινε στο εργαστηριο του, ο Βέμπστερ στεκόταν διαρκώς μπροστά σ' ένα ντουλάπι, σαν να ήθελε να τό κρύψη με τό ψηλό άνάστημά του, και δεν έπαινε να ερωτεύεται τον άνακριτή και τ' άστυνομικά όργανα.

—Γιατί άργείτε να μου άποδείξετε — έλεγε — πως εγώ σκότωσα τον Πάρκμαν και έκαπα ύστερα τό πτώμα του ; 'Ανυπομονώ να βεβαιωθώ και ο ίδιος πως έκανα τό τρομερό αυτό εγκλημα ! ... Αυτό θα ήταν πολύ ένδιαφέρον, μά την αλήθεια ! ...

'Οστόσο, ένας άστυνομικός πρόσεξε στο τέλος πως ο Βέμπστερ στεκόταν πάντοτε μπρος στο ντουλάπι, τον διέταξε να παραμερίσει, έψαξαν στο έρμάκι και βρήκαν μέσα και άλλα κομμάτια άπανθρακωμένου κρέατος ! Και, σαν να μη έφτανε αυτή ή ένδειξι, ο άδελφός του εξαφανισθέντος, ο αιδεσιματώδης Πάρκμαν, κατέθεσε στην άνάκρισι ότι τό πρωί της 21ης Νοεμβρίου τον είδε ο Βέμπστερ και του άνήγγειλε ότι έσφρήσσε τό χρέος του προς τον καθηγητή, ο όποιος μάλλον τό έδωσε και κανονική άπόδειξι !

Η άπόδειξις αυτή βρήθηκε, χάρις σε μία άφηρημάδα του Βέμπστερ ! 'Ο χημικός έκανε...την άνοησία να στείλη από τη φυλακή στη γυναίκα του μια έπιστολή, στην όποια της έλεγε πως είχε κρύψει την άπόδειξι αυτή και την παρακαλούσε να την εξαφανίσει με κάθε τρόπο... Τό γράμμα αυτό τό άνοιξε φυσικά ή άστυνομία, πήγε στο σπίτι του Βέμπστερ και κατέσχεσε την άπόδειξι. Οι ειδικοί γραφολόγοι, που την έξήτησαν, βρήκαν όχι μόνον πως ή ύπογραφη του Πάρκμαν ήταν πλαστογραφημένη, αλλά και ότι τό άνώνημο γράμμα, που αναφέραμε παραπάνω, γράφτηκε από τον ίδιο άνθρωπο που συνέταξε και την άπόδειξι — από τον Βέμπστερ δηλαδή, ο όποιος ήθελε να παραπλανήση την άστυνομία...

'Όστερ' από όλες αυτές τις άποδείξεις, ο Βέμπστερ αναγκάστηκε να ομολόγηση την ένοχη του. 'Ο μεγάλος χημικός, ο έταίρος της Βασιλικής Ακαδημίας του Λονδίνου και της Αυτοκρατορικής της Πετρούπολεως όμολόγησε ότι παρέσυρε τον καθηγητή Πάρκμαν στο εργαστηριο του, τον σκότωσε, τεμάχισε τό πτώμα του και ύστερα δοκίμασε να τό κρύψη... Και όλα αυτά γιατί δεν είχε να του εξοφλήσει εκείνο τό χρέος των δύομισι χιλιάδων δολαρίων ! ...

Στις 13 Φεβρουαρίου 1852 ο καθηγητής Βέμπστερ καταδικαζότανε σε θάνατο. Και στις 28 Μαΐου του ίδιου έτους, ο δήμος του περνούσε τη θηλειά της άγχονής από τό λαμό ! ...

ΜΕ ΤΡΙΑ ΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΒΑΘΜΟΙ ΤΗΣ ΜΕΘΗΣ

Οι Έβραίοι ποτεύουν πως όταν ο Νώε φύτευε τό άμπελόκημα, ο Σατανάς θυσίασε, απ' τη χαρά του, τρία ζώα : 'Ένα πρόβατο, ένα λιοντάρι κι ένα γουρουνό.

Τά ζώα αυτά, λένε οι Ραββίνοι, συμβολίζουν τις τρεις καταστάσεις, που δημιουργεί τό μεθύσι στον άνθρωπο : Πρώτα τον κάνει πρόβατο, ύστερα λιοντάρι και στο τέλος γουρουνό ! ...

